

Но какъвъ бѣ ужасътъ на този храбрецъ, когато въ дрезгавината видѣ да свѣти фенеръ на крушата! Той се развика, колкото сили му държаха, но фенерътъ продължаваше да си свѣти, дори не се помръдна отъ тамъ.

На изплашения гласъ на Митко се притекоха разтревожени селянитѣ. Тѣ отидоха веднага подъ крушата и потърсиха крадцитѣ. Но както отъ крушитѣ, така и отъ крадцитѣ, нѣмаше следа. Единственъ фенерътъ се мждръше на крушата и смигаше съ своята тиха разтревожена свѣтлина.

Злосторницитѣ бѣха обрали крушитѣ до една и бѣха оставили малкия страшенъ фенеръ, за да подиграятъ храбрия юнакъ. Митко плачеше неудържимо отъ срамъ и ядъ. Славата му се изпари изведнажъ и другаритѣ му за дълго се надсмиваха на неговото юначество.

Никола Загоровъ.

Свети Георги.

Народна пѣсенъ.

Раздвои се тъменъ облакъ,
та пропусна врано конче,
врано конче съ синьо седло.
На седлото Свети Георги
на глава му зеленъ вѣнецъ,
зеленъ вѣнецъ все отъ здравецъ.
Въ пояса му синя джга,
преплетена съ тънко злато.
Срѣзнаха го два овчара,
дариха му вакло агне,
стигнаха го три орача,
дадоха му злакъ пшеница,
да е здрава годината,
да сж пълни хамбаритѣ
и весели дечицата...

Весѣ Паспалеева.